

for, at der i Betænkningen fra det andet Mindretal, trods den Anerkjendelse, der ydes den Vedkommendes pekuniære Liberalitet, ligger en Slags Kritik af, hvad der er opnaaet, og den kunde, forekommer det mig, dog maaffe gjøre Indtryk af noget Saarende, som jeg for mit Vedkommende og mine Meningsfæller ikke gjerne vilde være med til. Vi dele ubetinget Anerkjendelsen og ere fuldstændig overbeviste om, at Staten, at Landet skylder vedkommende Privatmand megen Tak for, hvad han har gjort for denne Sag, hvormed jeg som sagt i Spørgsmaalet, saaledes som det stiller sig over for den ærede Minister, er enig med den ærede Ordfører. — Nu har jeg fluttelig kun een Bemærkning at gjøre, som jeg nærmest vil gjøre i Henhold til tidligere Udtalelser i Udvalget, fordi jeg tror derved at være i Overensstemmelse med mine Meningsfæller uden dog at være opfordret til at fremsætte den. Min Bemærkning er foranlediget ved en Udtalelse af det ærede Medlem for Præstø Amtis 1ste Valgkreds (Scavenius) om at lade offentlige Arbejder foretage herhjemme. Jeg er nemlig fuldstændig enig med det ærede Medlem i dette Punkt. Det er en Sag, der gjentagende har været under Forhandling i Finantsudvalget, og jeg tror, at den ærede Minister i saa Henseende vilde kunne foretage Forandringer i den Praxis, der har fundet Sted fra Ministeriets Side i de senere Aar, ikke blot uden at gjøre Skade, men med virkeligt Udbytte. Den Grundsatning, at vi skulle kjøbe, hvor det er billigst, lader sig ikke ubetinget fastholde fra Statens Side og fastholdes heller ikke fra andre Staters Side. Vor Industri, vore Fabrikker faae ikke let andre Staters Bestillinger, selv om de levere deres Varer billigere end disse Staters Fabrikker, og hvorfor? Fordi de andre Stater følge det Princip at foretrække deres egne Fabrikker, selv om de arbeide noget dyrere end Fabrikker i Udlandet. Derfor tror jeg, at vi ikke gjøre Ret mod vor Industri, naar vi ikke følge en lignende Grundsatning og foretrække vore egne Fabrikker, selv om de arbeide noget dyrere end andre Landes. Jeg tillader mig derfor i saa Henseende at støtte det nævnte ærede Medlem, som jeg ellers paa andre Punkter ikke er enig med.

Indenrigsministeren (Skeel): Paa § 6 er der ved Vædringsforlaget Nr. 4 foreslaaet en Nedsættelse af 2,000 Kr. paa Posten: Kontorholdsstilleg i Tilfælde af indtrædende Forhindringer i Postgangen. Jeg skal bemærke, at Bestemmelsen med denne Post er at udrede Bedraget for Rattjeneste under Postvæsenet. Alleerede i Samlingen 1872 er man kommen overens med Regjeringen om bestemte Regler, hvorefter Rattjenesten skal vederlægges ved de Postkontorer, hvor den finder Sted, og denne Post har siden den Tid bestandig været paa Finantsloven. For-

uden det Beløb, som er nævnt paa Finantsloven til Anvendelse i dette Niemed, har der efter Beregninger over, hvor store Udgifterne have været i foregaaende Aar, været tillagt en Sum til mulig indtrædende Tilfælde af Rattjeneste, og hvis man vil se det efter, vil det findes, at disse Beløb have i de forskjellige Aar været følgende: i 1871—72: 4,000 Kr. og derefter 4,000 Kr., 2,000 Kr., 3,000 Kr., 1,300 Kr., 1,300 Kr., 2,000 Kr. og for 1878—79: 1,570 Kr. Det er altsaa en Post, der har staaet paa Finantsloven siden 1871, og jeg kan ikke indse Grunden til nu at borttage den, da der er samme Anvendelse for den nu som tidligere. Jeg kan ikke tro Andet, end at der maa hvile nogen Misforstaaelse over dette Forhold, men som jeg haaber vil kunne opklares mellem 2den og 3die Behandling. Med Hensyn til Forslaget Nr. 5 skal jeg indskrænke mig til at erklære, at jeg ikke tror, at det paa Finantslovsforlaget opførte Beløb er for stort. Det er af den Slags Poster, der ikke i Diebliffet kunne fastsættes med Nøjagtighed, men hvor der er Nødvendighed for at udrede de Beløb, der kræves, for at Posttjenesten kan udføres. — Det samme gjælder om Forslaget Nr. 6, og der er saameget mindre Anledning til paa vedkommende Post at foretage nogen Nedsættelse, som der i det kommende Finantsaar vil kræves forøgede Udgifter derved, at der oprettes to nye kjørende Kontorer paa Jare- og Frederiksundsbanen. — Forslaget under Nr. 8 skal jeg ikke udtale mig videre om. — Med Hensyn til Forslaget under Nr. 10, der gaar ud paa at nedsætte den forlangte Sum med 3,000 Kr., som det nu er rettet til, kan jeg heller ikke tro Andet, end at det beror paa en Misforstaaelse. Det staaer i Forbindelse med det under Nr. 9 opførte Forslag, hvorefter der foreslaas bevilget 3,000 Kr. til Anskaffelsen af en 14 Fods Postvogn paa den sydlybske Bane i Stedet for, at der hidtil er brugt en 3 Fods Vogn. Følgen deraf vil rimeligvis blive, at der forlanges en mindre Udgift end tidligere til extraordinær Befordring med andre Vogne. Den Del af Posten, der ikke kan faae Rum i Postvognen, bliver nemlig nu befordret som Lgods med andre Vogne, og der er derfor ydet en bestemt Betaling, og det er da klart, at, naar Postvognen faar et større Rumfang, bliver der Rimelighed for, at der vil være mindre Anvendelse end tidligere for Leie af Vogne til extraordinær Fragt. Sandsynligheden er altsaa for, at der vil finde en Nedgang Sted; men det Beløb, der er anvendt til Betaling for Extrabefordring, har ikke været opført paa Finantsloven med nogen bestemt Sum, hvilket fremgaar af de oprindelige Anmærkninger, hvor det vil ses, at, efter en Sammenlægning af de Beløb, som høre herhen, flutter Stykket saaledes: „Denne Sum er imidlertid kalkulatorisk, idet der ikke har kunnet tages Hensyn til, at det mulig kan blive nødvendigt under extraordinære